“Jo, el dia dels Gasol hi era”

Pau va tornar a guanyar el salt, però a la banqueta hi tenia tres amics, i el seu germà Marc vuit

A Sada, San Emeterio, Trias, Middleton i Marc Gasol els van reconèixer. I Pedro? A la banqueta

Fontajau va tornar a posar de manifest que a Girona li agrada anar al bàsquet. Anar-hi. Sobretot si s’omple el pavelló, que si s’omple jo hi havia de ser. Que els silencis fossin tan escrupolosos fins a arribar a nivells d’incomoditat que s’apropaven a la vergonya aliena? És igual. “Jo, el dia dels Gasol hi era”, podran dir més de 5.500 persones. Si van sobreviure i van arribar a casa sense deshidratar-se.

Que sona la fanfàrria pianística de l’NBA? S’acompanya al ritme amb aplaudiments. Que Pau se la bota al peu a la penúltima possessió del seu equip abans del descans mentre el defensa Joan Carlos Navarro, al perímetre, s’exclama? Oh. Lamentació. Que al descans es fa un homenatge al capità del Barça Lassa? S’aplaudeix. Corejar el nom? Tampoc ens passem. “Esas palmas!” Deia el segon speaker mentre actuaven els del triple trampolí; amb un percentatge d’encert similar al de tirs de camp en un partit de la fase regular a l’NBA... Ara, per aplaudiments, els que es va endur el jove que va guanyar el concurs de ball posant-se el públic a la butxaca amb un encertat swish swish. Una pilota signada pels jugadors, amb això sí que fardes... “Ho hem preparat tot amb molta estima, hem hagut de fer un gran esforç per reunir aquí alguns dels millors jugadors del món i esperem que es pugui gaudir d’un gran espectacle”, va dir Marc el dia abans, a la roda de premsa al cercle central de Fontajau. Doncs això, que s’agraeix l’esforç. I com que som a Girona s’aplaudeix, és clar. Perquè jo hi era, eh?

Mirar el rellotge. O el mòbil, que és el que feia la majoria en els moments en què no es ventaven amb les cartolines per puntuar els concursos o qualsevol altre tros de cartró a l’ús.

Quinze minuts, de rellotge, faltaven per a l’hora prevista i anunciada per al salt inicial. Quan Eddy Vidal va prendre la paraula dins el gegant cercle central. Fins llavors, un dj havia mirat d’amenitzar la prèvia a la presentació, amb millor llum que so.

Quinze minuts, de rellotge, passaven de l’hora prevista quan Pau celebrava haver-li tornat a guanyar el salt inicial al seu germà Marc, com a l’All Star de l’NBA el 2015 al Madison Square Garden. Que sí, que va tornar a guanyar el germà gran, però a la banqueta hi tenia tres amics, i Marc vuit.

Entremig, mitja hora de presentació que tancaven els dos germans, sortint un per cada extrem de la pista i fent pujar els decibels. Middleton va ser el primer de rebre el caliu de Fontajau. Al nivell de Trias, Sada –mentre el base badaloní entrava al parquet l’alcaldessa de Girona ocupava el seu lloc a la llotja, ahir a la cinquena fila...– o San Emeterio, els vells roquers també amb Pedro Martínez a la banqueta; de la darrera etapa de bàsquet masculí d’elit a la ciutat.

Per vell roquer Felipe Reyes, de la generació de Pau, Navarro, Trias, jo... Al capità del Madrid se’l va rebre amb algun xiulet que la seqüència musical i la megafonia van acabar dissimulant. També va saber fer el paper de dolent, com en un duel amb Trias, que perdria és clar. Buttler i el capità del Barça van ser dels més aplaudits, com Ricky, correspostos a cadascun dels seus gestos de complicitat.

A la vella guàrdia gironina, formada per un cinc que déu n'hi do, amb Sada, San Emeterio, Trias, Middleton i Marc Gasol, la van reconèixer abans que comencés el tercer quart. I Pedro Martínez? A la banqueta.

Publicat a:
-L'Esportiu. Nacional 09-07-2018 Pàgina 13
-L'Esportiu. Girona 09-07-2018 Pàgina 17

Font del document: http://www.lesportiudecatalunya.cat/basquet/article/1428781-jo-el-dia-dels-gasol-hi-era.html